

از گوشه و کنار

کاطمی در نشست مجازی بانمايندگان خبر داد: **تعویق امتحانات نهایی و کنکور به دلیل بزرگاری مراسم تشییع رهبر شهید** وزیر آموزش و پرورش در نشست مجازی بانمايندگان مجلس اعلام کرد که به دلیل برگزاری مراسم تشییع رهبر شهید انقلاب، امتحانات نهایی یک هفته به تعویق افتاده‌واز ۲۱ تیرماه آغاز خواهد شد. به گزارش ایسنا، علیرضا کاظمی، تأکید کرد: زمان برگزاری کنکور سراسری و آزمون دانشگاه فر هنگیان نیز متناسب با این تغییرات و طبق تقویم جدید خواهد بود.

□□□

بیش از ۲۲ هزار زندانی جرایم غیر عمد در زندان

رئیس هیات امنای ستاد مردمی دیه کشور گفت: اکنون ۲۲ هزار و ۲۲۶ محکوم بابت جرایم غیر عمد پشت میله‌های زندان هستند که تقریباً پنج درصد این محبوسان رازان تشکیل می‌دهند. به گزارش ایلمناز، ستاد مردمی دیه کشور، سید اسداله جولایی افزود: با وجود تأکید مسئولان عالی قضایی دایر بر تعدیل جمعیت زندانیان در شرایط بعد از جنگ تحمیلی سوم، طبق آخرین آمار ۱۰۶۴۲ زن بدهکار مالی و ۲۱ هزار و ۱۲۲ مرد محکوم به جرایم غیر عمد در سطح ندامتگاه‌های ایران تحمل حبس می‌کنند.

□□□

رئیس سازمان تأمین اجتماعی تشریح کرد:

چالش‌ها و مزایای اجرایی

برنامه پزشکی خانواده و نظام ارجاع مدیر عامل سازمان تأمین اجتماعی اظهار داشت: تغییر در ساختارهای قرار دادی و اداری، از چالش‌های اصلی در مسیر اجرای برنامه پزشکی خانواده و نظام ارجاع است. به گزارش ایرنا، مصطفی سالاری، تأکید کرد که برای موفقیت این طرح، علاوه بر تدوین سازو کارهای اجرایی، پذیرش اجتماعی و فرهنگ‌سازی در جامعه بسیار حیاتی است و سازمان در حال بررسی مشوق‌های لازم برای تسهیل این روند است. در همین راستا، معاون بهداشت وزارت بهداشت، از مزایای این طرح خبر داد: چهار ویژگیت اول سالانه در سطح یک خدمات سلامت کاملاً رایگان خواهد بود و بیماران در صورت رعایت نظام ارجاع، هزینه‌های اندکی (۱۵ درصد) پرداخت می‌کنند. علیرضا تهرانی، مدیر عامل هیئت مدیره و مدیر عامل این برنامه در دانشگاه‌های علوم پزشکی سراسر کشور، در سه مرحله از ۱۵ خرداد، ۱۵ تیر و ۱۵ مرداد سال جاری آغاز خواهد شد.

□□□

هشدار متخصص داخلی درباره خطرات تزریق آمپول‌های لاغری

متخصص بیماری‌های داخلی، نسبت به مصرف دوسرانه آمپول‌های لاغری مانند «تیرزاتاید» هشدار داد. به گزارش وب‌دا، دکتر عاطفه گل‌حسینی، تأکید کرد این داروها تنها برای افراد با شاخص توده بدنی (BMI) بالا یا مبتلایان به بیماری‌های مرتبط تجویز می‌شوند و استفاده بدون نظارت پزشک می‌تواند منجر به عوارض جدی چون التهاب لوزالمعده، اختلال کلیوی و کاهش توده عضلانی شود. همچنین وی، خرید این فرآورده‌ها از فضای مجازی را به دلیل احتمال تقلبی بودن، بسیار خطرناک دانست و یادآور شد که هیچ دارویی جایگزین اصلاح سبک زندگی و ورزش نیست.

□□□

یک مسئول در سازمان حفاظت محیط زیست: بازنگری در مدیریت منابع آبی کشور ضروری است

مدیر دفتر اقتصاد و فناوری سازمان حفاظت محیط زیست، بر ضرورت بازنگری در شیوه‌های مدیریت منابع آبی کشور تأکید کرد. به گزارش ایرنا، الناز کیوانی ارزش‌گذاری اقتصادی آب را ابزاری حیاتی برای حکمرانی پایدار و مقابله با ناترازی آب و فرونشست زمین دانست. کیوانی با اشاره به پیشرفت ۹۰ درصدی مطالعات ارزش‌گذاری کمیابی اکوسیستمی، اعلام کرد که این سازمان در حال تدوین «حساب‌های ملی آب، خاک و هوا» است تا با وارد کردن هزینه‌های محیط زیستی به حساب‌های ملی، تخصیص بهینه منابع و اصلاح الگوی مصرف محقق شود.

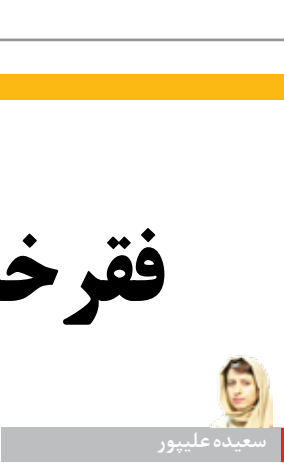
ورود اتوبوس‌های ۱۸ متری یوتانگ به پایتخت

۱۵ دستگاه اتوبوس ۱۸ متری برندی یوتانگ (Yutong) توسط شرکت کارمانیا (باروی خودروهایی تجاری کرمان موتور) وارد چرخ حمل و نقل عمومی پایتخت شد. به گزارش سایت دیده بان ایران! این اتوبوس‌های مدرن که از اسفند ۱۴۰۴ وارد چرخه حمل و نقل کشور شده‌اند، حاصل تلاش شرکت کرمان موتور برای نوسازی ناوگان فرسوده شهری و ارتقای کیفیت سفرهای درون شهری است. از ویژگی‌های اتوبوس‌های امروز خیابان‌های تهران، می‌توان به طول ۱۸ متری، مناسب بودن برای خطوط پر تردد، استاندارد آلایندگی روز دنیا و تکنولوژی روز اتوبوسرانی یوتانگ به عنوان بزرگ‌ترین سازنده اتوبوس چین اشاره کرد که این امکانات باعث کاهش آلودگی شهری و افزایش ایمنی راه‌فاح مسافران و کیفیت حمل و نقل درون شهری می‌شود.

□□□

هشدار پلیس فتا درباره فروش سؤالات سمیاد

رئیس پلیس فتا فرجا گفت: ادعای فروش سؤالات آزمون‌های کنکور و وسیمپاد در فضای مجازی، کذب و فرقه‌اندی برای کلاهبرداری است. به گزارش ایسنا سردار وحید مجیدی، با هشدار به دانش‌آموزان و خانواده‌ها درباره تبلیغات دروغ فروش سؤالات آزمون‌های کنکور، از جمله آزمون استعدادهای درخشان (سمیاد)، تأکید کرد: هرگونه ادعای مبنی بر دسترسی به سؤالات پیش از بزرگاری آزمون، کلاهبرداری و فریبکاری است. وی در تشریح شگردهای مجرمانه کلاهبرداران سایبری افزود: بازنزدیک شدن به زمان برگزاری آزمون‌های مهم کنکور، شاهد افزایش فعالیت کانال‌ها و صفحات در شبکه‌های اجتماعی هستیم که با سواستفاده از اضطراب و نگرانی دانش‌آموزان و والدین، مدعی فروش سؤالات یا کلید آزمون می‌شوند. این افراد سودجویانکیه بر جعل عناوین و ادعاهای واهی، قصد اخاذی و کلاهبرداری از خانواده‌ها را دارند. رئیس پلیس فتا فرجا اجدار با بیان خاطر نشان کرد: شهروندان در صورت مشاهده هرگونه تبلیغات مشکوک با عنوان فروش سؤالات آزمون یا موجهه با لینک‌های آلوده، مراتب را از طریق سایت رسمی پلیس فتا به آدرس policefata.ir یا شماره تلفن ۰۹۶۳۸۰ (مرکز فوری‌های سایبری) گزارش دهند تا بر خودروهایی قانونی لازم‌ساز داندگان این صفحات صورت پذیرد.

سعیده علیپور

در خیابان‌های شلوغ ششهر، پشت وپرتین کارگاه‌های کوچک، میان کوره‌های آجرپزی، مزارع کشاورزی و مراکز تفکیک زباله، کودکانی زندگی می‌کنند که نام بسیاری از آنها هرگز در هیچ آمار رسمی ثبت نمی‌شود. کودکانی که بخشی از بار فقر، بیکاری و بحران معیشت خانواده‌ها را بر دوش می‌کشند؛ آن‌هم در سنی که باید پشت نیمکت مدرسه باشند. بااین حال هر بار که آمار از تعداد کودکان کار منتشر می‌شود، یک پرسش قدیمی دوباره مطرح می‌شود: آیا اعداد رسمی واقعا می‌توانند ابعاد این پدیده را نشان دهند؟

هم‌زمان با روز جهانی مبارزه با کار کودک، انتشار آمار رسمی مبنی بر وجود ۱۲ هزار و ۶۶۳ پرونده فعال کودکان کار در ایران بار دیگر این موضوع را به صدر بحث‌های اجتماعی آورد. آماري که در نگاه نخست شاید امیدوارکننده به نظر برسد، اما بسیاری از کارشناسان معتقدند بخش بزرگی از کار کودک در ایران در لایه‌های پنهان اقتصاد غیررسمی جریان دارد؛ جایی که نه نظارتی بر آن وجود دارد و نه کودکان شاغل در آن به آسانی قابل شناسایی هستند. از کارگاه‌های تولیدی و قالببافی گرفته تا زباله‌گردی، دستفروشی، کارهای خدماتی و مشاغل فصلی، هزاران کودک در بخش‌هایی مشغول کارند که کمتر در آمارهای رسمی دیده می‌شوند.

از سوی دیگر، تشدید مشکلات اقتصادی، افزایش هزینه‌های زندگی، گسترش فقر و ترک تحصیل ناشی از تنگناهای معیشتی، نگرانی‌ها درباره گسترش کار کودک را بیش از گذشته افزایش داده است. در چنین شرایطی این پرسش مطرح می‌شود که سیاست‌های حمایتی موجود تا چه اندازه توانسته‌اند از ورود کودکان به بازار کار جلوگیری کنند و آیا دستگاه‌های مسئول تصویری روشن از ابعاد واقعی این مسئله در اختیار دارند یا خیر؟

طاهره پژوهش، رئیس هیئت‌مدیره انجمن حمایت از حقوق کودک که در گفت‌وگو با «توسعه‌ایرانی» با تأکید بر نبود آمارهای دقیق و فراگیر درباره کودکان کار، معتقد است رقم‌های رسمی فاصله قابل توجهی با واقعیت موجود دارند. او از گسترش اشکال پنهان کار کودک، اجرایی نشدن بخشی از تعهدات قانونی کشور، مشکلات پیش روی سازمان‌های مردم‌نهاد و ضرورت بهره‌گیری از تجربه‌های جهانی برای کاهش کار کودک می‌گوید و تأکید می‌کند تا زمانی که ریشه‌های اقتصادی و اجتماعی این پدیده درمان نشود، نمی‌توان انتظار داشت مسئله کار کودک در ایران به شکل پایدار کاهش پیدا کند.

□□□

به تازگی آماري منتشر شده که از وجود ۱۲ هزار و ۶۶۳ پرونده فعال کودکان کار در ایران خبر می‌دهد. این عدد تا چه اندازه با واقعیت وضعیت کودکان کار در کشور نزدیک است؟

انتفاقی‌بصحت هم‌زمان شده با روز جهانی مبارزه با استثمار کودکان؛ روزی که قرار است توجه افکار عمومی و دولت‌ها را به مسئله کار کودک جلب کند؛ روزی که تلاش بیشتر جهت پایان دادن به این پدیده در سراسر جهان باشد.

اما درباره این آمار باید بگویم که یکی از مهم‌ترین مشکلات ما در ایران اساساً نبود آمار دقیق است. حتی در برنامه ششم توسعه که هدف‌گذاری شده بود ۲۵ درصد از تعداد کودکان کار کاسته شود، هیچ عدد پایه‌ای اعلام نشد. یعنی مشخص نبود ۲۵ درصد از چه تعداد کودک قرار است کاهش پیدا کند؛ از ۱۲ هزار نفر، ۱۰۰ هزار نفر یا یک میلیون نفر؛ وقتی عدد مبنای وجود ندارد، طبیعتاً ارزیابی موفقیت یا شکست سیاست‌ها هم ممکن نیست.

من سال‌ها پیش در مرکز یاسر که یکی

مهم‌ترین عامل گسترش کار کودک در جامعه، همچنان فقر و تأمین معیشت خانواده‌هاست. در شرایطی که تورم افسارگسیخته و وجود دارو اقتصادی با مشکلات ساختاری روبه‌روست، طبیعی است که وضعیت کودکان نیز بدتر شود. تا زمانی که ساختار اقتصادی به نفع کودکان و خانواده‌های آسیب‌پذیر اصلاح نشود، نمی‌توان انتظار داشت کار کودک کاهش پیدا کند

از مراکز نگهداری کودکان کار و خیابان بود و اکنون دیگر فعالیتش ندارد، حضور داشتم. همان زمان حدود ۱۶ هزار پرونده در آن مرکز وجود داشت. البته این پرونده‌ها مربوط به سال‌های گذشته است و بسیاری از آن کودکان امروز به‌بزرگسالی رسیده‌اند و شاید حتی خودشان صاحب فرزند شده باشند. اما همین سابقه نشان می‌دهد که مسئله کودکان کار بسیار گسترده‌تر از آماري است که امروز مطرح می‌شود.

یعنی معتقدید رقم ۱۲ هزار پرونده نمی‌تواند تصویر واقعی از وضعیت کودکان کار در ایران ارائه دهد؟

بله، به نظر من این عدد به هیچ وجه نمی‌تواند بازتاب‌دهنده وضعیت واقعی باشد. یکی از اشتباهات رایج این است که کار کودک فقط به کودکانی محدود می‌شود که در خیابان دیده می‌شوند، در حالی که بخش بزرگی از کودکان کار اصلاً در خیابان حضور ندارند.

ما تعداد زیادی کودک داریم که در کارگاه‌های تولیدی، کارگاه‌های زیرزمینی، مراکز کوچک صنعتی و مشاغل غیررسمی مشغول به کار هستند. در واقع بخشی از بار اقتصاد زیرزمینی کشور بر دوش همین کودکان قرار دارد. صاحبان این مشاغل از نیروی کار کودک استفاده می‌کنند و نه بیمه‌ای برای آنها پرداخت می‌شود و نه دستمزدی متناسب با حداقل دستمزدهای رسمی دریافت می‌کنند. همین موضوع باعث می‌شود هزینه تولید کاهش پیدا کند. وقتی پژوهش‌های انجام شده از وجود حدود چهار هزار کودک زباله‌گرد خبر می‌دهند، چطور می‌توان پذیرفت که کل کودکان کار کشور فقط حدود ۱۲ هزار نفر باشند؟ کافی است کوره‌های آجرپزی، کارگاه‌های قالببافی در سراسر کشور، مزارع کشاورزی و مشاغل فصلی را در نظر بگیریم. علاوه بر اینها، گروهی از کودکان کار و خیابان نیز وجود دارند که بخشی از آنها را کودکان مهاجر، به‌ویژه کودکان افغانستانی، تشکیل می‌دهند.

با توجه به شرایط اقتصادی سال‌های اخیر، آیا می‌توان گفت تعداد کودکان کار افزایش پیدا کرده‌است؟ به نظر می‌رسد چنین باشد. فشار اقتصادی که بر خانواده‌ها وارد می‌شود، معمولاً اولین اثر خود را بر کودکان نشان می‌دهد. بسیاری از خانواده‌ها و مشاغل مشکلات معیشتی روبه‌رو می‌شوند، ناچارند کودکان خود را برای کسب درآمد وارد بازار کار کنند.

از سوی دیگر، اگر آمار تک‌تحصیل را هم در نظر بگیریم، با اعداد بسیار بزرگ‌تری مواجه خواهیم شد. بخشی از کودکانی که از مدرسه خارج می‌شوند، در واقع به دلیل نیاز خانواده به درآمد و چرخه کار می‌شوند. بنابراین اگر بخواهیم تصویری واقعی از وضعیت کودکان کار داشته باشیم، باید آمار ترک تحصیل، اشتغال پنهان و کار در بخش غیررسمی اقتصاد را نیز در نظر بگیریم.

متأسفانه یکی از مشکلات جدی کشور این است که هنوز نمی‌توانیم از سوی نهادهای مسئول، به‌ویژه وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی، به یک آمار دقیق و قابل اتکا

□□□

به تازگی آماري منتشر شده که از وجود ۱۲ هزار و ۶۶۳ پرونده فعال کودکان کار در ایران خبر می‌دهد. این عدد تا چه اندازه با واقعیت وضعیت کودکان کار بر عهده کدام نهاد است؟

دقیقا یکی از مشکلات همین است که متولی مشخص و واحدی وجود ندارد. در دوره‌های مختلف، مسئولیت میان نهادهای گوناگون جابه‌جا شده است؛ یک زمان شهرداری، زمانی مرکز مشارکت‌های اجتماعی شهرداری، زمانی وزارت کار و زمانی هم سازمان بهزیستی مسئول شناخته شده‌اند.

این پراکندگی مسئولیت باعث شده هیچ نهاد مشخصی پاسخگویی وضعیت کودکان کار نباشد. البته برنامه‌ها و اسناد مختلفی تدوین شده است. برای مثال «آیین‌نامه حمایت اجتماعی از کودکان کار و خیابان» یا «مشارکت دستگاه‌های مختلف و سازمان‌های مردم‌نهاد در وزارت کار تهیه شد، اما متأسفانه بخش قابل توجهی از آن هرگز به مرحله اجرا نرسید.

در نتیجه امروز همچنان با این مشکل مواجهیم که نه آمار دقیق و جامعی وجود دارد و نه یک متولی واحد که بتواند از او

«طاهره پژوهش» در گفت‌وگو با «توسعه ایرانی» و با تشکیک در آمار جدید:

فقر خانواده‌ها اشکال پنهان کار کودک را گسترش داده‌است

اخیر تغییر کرده‌است؟ به‌ویژه با توجه به تغییر وضعیت مهاجران افغانستانی در ایران.

وقتی فضای فعالیت مدنی محدود می‌شود، فعالان اجتماعی کمتر می‌توانند اثرگذاری کار خود را در سطح جامعه ببینند. مسائل و بحران‌هایی که به جامعه محدود می‌شود این قدر گسترده و قدرتمند هستند که گاهی تأثیر اقداماتی که سازمان‌های مردم‌نهاد انجام می‌دهند، بسیار کم‌رنگ به نظر می‌رسد

درباره وضعیت کودکان کار مطالبه‌گری کرد.

با وجود قوانین موجود، چرا همچنان شاهد حضور کودکان در مشاغل سخت و آسیب‌زاهستیم؟

ماسال‌هاست که درباره بدترین اشکال کار کودک صحبت می‌کنیم. ایران نیز به مقاله‌نامه ۱۸۲ سازمان بین‌المللی کار پیوسته و بر اساس آن، بدترین اشکال کار کودک باید حذف شود. مشاغلی مانند زباله‌گردی، کار در کوره‌های آجرپزی، فعالیت در محیط‌های خطرناک، کار در معابر پر تردد و پرخطر و بسیاری از مشاغل آسیب‌زاجزو همین مصادیق هستند.

از سال ۱۳۸۴ دولت موظف بوده برای اجرای این تعهدات اقدام کند. حتی آیین‌نامه‌های اجرایی نیز برای آن تدوین شده‌است. اما متأسفانه بخش قابل توجهی از این قوانین هرگز به‌طور کامل اجرا نشده‌اند و هنوز هم کودکانی امی‌بینیم که در همین مشاغل مشغول به کار هستند.

نیز از اجرای طرح‌هایی برای حمایت از کودکان کار خبر داده‌است. ارزیابی شما از این اقدامات چیست؟

شهرداری در سال‌های اخیر بخشی از مسئولیت را پذیرفته و برای این موضوع بودجه نیز اختصاص داده‌است. مراکز با عنوان «پویاشهر» ایجاد شده‌اند که قرار است به عنوان مراکز استعدادیابی و توانمندسازی کودکان کار فعالیت کنند. اصل ایجاد چنین مراکزسب اتفاق مثبتی است و من فکر می‌کنم خوب است؛ رسانه‌ها درباره عملکرد آنها گزارش‌های دقیق‌تری تهیه کنند. شنیده‌ام آری از نسوی آقای محمد تقیقب، مدیر عامل سازمان خدمات و مشارکت اجتماعی شهرداری، اعلام شد که اگر درست به خاطر داشته باشم حدود ۲۴۰۰ کودک را شامل می‌شد. اما مسئله اینجاست که باید دقیقاً روشن شود منظور از «توانمندسازی» چیست؟ باید گزارش‌های مستند و شفافی در این باره منتشر شود. آیا توانمندسازی به این معناست که کودک صبح به‌مدرسه می‌رود و بعد از ظهر همچنان کاری می‌کند؟ آیا این به معنای خروج کودک از چرخه کار است یا صرفاً اشکال کار را تغییر کرده‌است؟ اینها سؤالاتی است که لازم است مسئولان درباره آنها توضیح دقیق‌تری ارائه کنند.

الگوی کودکان کار در سال‌های

نکته مهم دیگر این است که برای هر کودک باید یک برنامه مشخص حمایتی وجود داشته باشد. مددکار اجتماعی باید وضعیت کودک را پیگیری کند، او را به چرخه آموزش بازگرداند و روند حمایت را

نکته دیگر این است که وقتی فضای فعالیت مدنی محدود می‌شود، فعالان اجتماعی کمتر می‌توانند اثرگذاری خود را در سطح جامعه ببینند. مسائل و بحران‌هایی که به جامعه تحمیل می‌شود آن قدر گسترده‌قدرتمند هستند که گاهی تأثیر اقداماتی که سازمان‌های مردم‌نهاد انجام می‌دهند، بسیار کم‌رنگ به نظر می‌رسد. به همین دلیل من فکر نمی‌کنم شرایط برای فعالیت این نهادها تسهیل شده‌باشد.

کشورهای مختلف تجربه‌های موفقی در این زمینه داشته‌اند. برای مثال برزیل یکی از نمونه‌های شناخته‌شده است. این کشور با استفاده از کمک‌های بین‌المللی، اجرای برنامه‌های حمایتی و همچنین رشد اقتصادی توانست میزان کار کودک را به شکل قابل توجهی کاهش دهد.

طبیعتاً شرایط کشورها با یکدیگر متفاوت است، اما استفاده از تجربه‌های موفق جهانی می‌تواند بسیار کمک‌کننده باشد. متأسفانه مادر سال‌های اخیر کمتر به سمت استفاده از این تجربیات افتاده‌یم. در حالی که امکان بهره‌گیری از دانش و تجربه سایر کشورها وجود دارد.

متأسفانه محدودیت‌هایی برای فعالیت سازمان‌های مردم‌نهاد وجود دارد؛ از روندهای مربوط به دریافت مجوز گرفته تا محدودیت‌های مختلفی که در مسیر فعالیت این مجموعه‌ها ایجاد می‌شود. در حالی که بخش مهمی از حمایت از کودکان کار در سال‌های گذشته توسط همین سازمان‌های مردم‌نهاد انجام شده و هر چه فعالیت آنها دشوارتر شود، طبیعتاً دسترسی کودکان به خدمات حمایتی نیز محدودتر خواهد شد

آیا نهادهای بین‌المللی نیز زمینه‌هایی برای کمک به کشورها در زمینه کاهش کار کودک دارند؟
بله، سازمان بین‌المللی کار (ILO) و سایر نهادهای بین‌المللی برنامه‌های مختلفی برای کمک به کشورهای در حال توسعه در زمینه کاهش کار کودک داشته‌اند. برخی از کشورهای منطقه از جمله عراق و پاکستان نیز از این برنامه‌ها استفاده کرده‌اند.

این کمک‌ها فقط مالی نیست. بخشی مهمی از آن شامل مشاوره‌های تخصصی، انتقال تجربه، آموزش ارائه‌الگوهای موفق

سیاست‌گذاری است. در واقع مبارزه با کار کودک نیازمند یک همکاری و مبادله جهانی است و بسیاری از کشورها از این ظرفیت‌ها استفاده می‌کنند.

اما متأسفانه ایران حتی در برخی از این برنامه‌ها نیز مشارکت فعالی نداشته است و به همین دلیل از بخشی از ظرفیت‌های بین‌المللی موجود بهره‌نبرده‌ایم.

ایران بر اساس تعهدات بین‌المللی خود چه وظایفی در قبال کودکان کار دارد؟

ایران مقاله‌نامه ۱۸۲ سازمان بین‌المللی کار را پذیرفته است و بر اساس این تعهدات موظف بوده اقداماتی را برای حذف بدترین اشکال کار کودک انجام دهد. از جمله این تعهدات، ارائه آمار و اطلاعات درباره تعداد کودکان کار و گزارش اقداماتی است که برای بهبود وضعیت آنها انجام شده است. همچنین دولت‌ها موظف‌اند بر نامه‌هایی طراحی کنند که مسئولیت تأمین معیشت خانواده بر عهده بزرگسالان باشد؛ نه کودکان.

برای مثال در این چارچوب تأکید شده که اعضای بزرگسال خانواده باید به مراکز آموزش فنی و حرفه‌ای معرفی شوند تا امکان اشتغال و کسب درآمد برای آنان فراهم شود و کودک ناچار به کار نباشد.

همچنین در این مقررات تصریح شده که هر فردی که مانع تحصیل کودک شود، باید مورد پیگرد قانونی قرار گیرد. جلوگیری از به کارگیری کودکان در فعالیت‌های خطرناک و همچنین جلوگیری از حضور کودکان در منازعات و درگیری‌های مسلحانه نیز از دیگر تعهدات مندرج در این مقاله‌نامه است.

همه این موارد در مقاله‌نامه ۱۸۲ و آیین‌نامه‌های اجرایی مربوط به آن پیش‌بینی شده‌اند. ایران نیز این اسناد را پذیرفته و برای آنها آیین‌نامه اجرایی تدوین کرده‌است. اما متأسفانه بخش مهمی از این تعهدات در عمل به‌طور کامل اجرا نشده‌اند. در واقع این یک فرآیند دو طرفه است؛ کشورها باید گزارش عملکرد خود را ارائه دهند، میزان پیشرفت را اعلام کنند و بر اساس آن از ظرفیت‌های حمایتی و تخصصی بین‌المللی نیز بهره‌برند. اما وقتی این چرخه به درستی شکل بگیرد، طبیعتاً است که بخشی از این فرصت‌ها نیز از دست برود.